HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

עם השמש. בעוד החמה זורחת: **לי נכן.** שהוא קשה לכבס ולריך ג׳ ימים ומתמילרין על עלמן כב״ש: **שטוענין.** לת הזיתים בקורות בית הבד ולת הענבים בעיגולי הגת שלא היו עולרין לותן בגלגל כמו שלנו אלא טוענין לותן בקורות כבדין והני דגת קרי עיגולין שהיו דפין עבין עשוין כעיגולין ושוין שטוענין לותן מבעוד יום והמשקה הולך וזב כל השבת. וגמרא (דף יט.) פריך מאי שנא דלא פליגי ב״ש בהא ומפרש משום דאי נמי עביד להו בשבת ליכא חיוב חטאת דכי אמרי׳ שחיטת זיתים וענבים אב מלאכה בפ׳ חבית שנשברה (לקמן דף קמג:) הני מילי בזיתים וענבים שלא ריסקן מבעוד יום דהוה ליה מפרק דבר ממשהו הגדל בתוכו והיא תולדה דדש אבל הכא אין נותנין קורה על גבי זיתים עד שטוחנין תחלה בריחים וכן ענבים דורכין לותן תחלה ברגל ובגלגל קורה נמי משקה נפיק ממילא שלא דלא נפיק שפיר כי השתא ולא דמי לדש: **גמ׳ מאי שנא בטולהו לו׳** ל״ג לה הכא אלא לקמן[ט] במשנה ושוין שטוענין: **מאן תנא נחינה מים לדיו.** ולעי״פ שלא גיבל הדיו זו היא שריית מים לגינה ע״ש דידיה בהכי ומיחייב משום לש דהא מתניתין ליכא גיבול ולפליגו בה מבעוד יום מכלל דבשבת חייב חטאת הוא: **לאחרון חייב.** משום לש שהוא אב מלאכה[ט]: **אפר.** לאו בר גיבול הוא: **עפר.** בר גיבול הוא לטיט של בנין: **והא תניא.** תרתי מתניתא חדא דאפר וחדא דעפר: **מידי גבי הדדי** [מ] **תניהו.** חדא תניא ר׳ חייא וחדא תניא רבי אושעיא וחדא מייתיהו תניא לעפר בלשון אפר: **פוחקין.** פותחין. עושין נגר קטן משפת המעין לגנה: **מוגמר.** לבונה ומיני בשמים נותנין על האש ומעשנין הבגדים שיהא ריחן נודף: **גפרית.** תחת כלי כסף שמלייריו בהם פרחים ולורות בחרט ומעשנו בגפרית והן משחירות ויכרות וקורין ניילי״ר: **קילור.** תחבושת שקורין לוזי״ת: **ואספלנית.** לטייה: **ברחיים של מים.** וכ״ש ברחיים של יד ושל חמור דאדם מלווה על שביתת בהמתו: **שיטחנו מבעוד יום.** מפני שמשמעת את הקול וחושש מילתא בשבת ואיכא זילותא: **לרבות שביתת כלים.** דכתיב לעיל מינה למען ינוח שורך וחמורך וגו׳: **והשתא דאמרת בית הלל אית להו שביתת כלים.** דהא על ברחיך הא׳ מתניתא בית הלל מדשרי בהנך וקתני דרחיים אסור משום שביתת כלים: **מוגמר וגפרית אמאי שרו.** הא״ה לכל הנך דמתני׳ הרי המוגמר מונח בערדסקאות[ט] ונמצא כלי עושה מלאכה: **לא קא עביד הכלי שום מעשה.** אלא מונח על הארץ והן בתוכו אבל הרחיים עבדי מעשה ולב״ש כיון דמוגמין בגווה היינו מעשה דיליה: **מלודות דקא עבדי מעשה.** שהפה נקשר ותופס העוף וכן יקוב שפופטים לחיות לוכלן ברגליס כשנוגעין בו קופץ ומתאבר מאליו ולוכל: **בלחי.** חכה שקורין אייס״א שהדג בולעו ומהדקו והכלי אינו זז ממקומו: **וקוקרי.** שעושין סליס פיהן אחד רחב ופיהן השני קצר מאד והדג (פ״א והחיה) נכנס שם ומוליא ראשו בפי הקצר ואין גופו יכול לצאת וכשבא להחזיר ראשו לפנים ראשי קרומות נכנסין לו תחת לחיו דהשתא לא עביד כלי מידי: **והשתא דאמר כו׳ ב״ש היא.** והא דריחים ב״ש וב״ש לא שני להו בין היכא דעביד כלי מעשה בין היכא דלא עביד דהא אסרי בחוניו דמתני׳. וכיון דב״ש היא: מוגמר

היא והיכא דעביד מעשה[כא] אבל היכא דלא עביד[כב] מעשה כי הנך דמתני׳[כג] טעמייהו משום גזירה ומלודות דמתני׳ בלחי וקוקרי: **והשתא** דאמר רב אושעיא הא מני ב״ש היא. אומר ר״ת דהלכתא כרב יוסף דמוקי ברייתא[כד] כב״ש[כה] דהא רב אושעיא קאי כוותיה[כו] ולפ״ז ריחים מותרים לגדילה לב״ה שרי אפי׳ היכא דקעביד מעשה ולא חיים להשמעת קול ולי גראה[כז] דרב אושעיא לא מוקי לה

השמש [ט] אמר רשב״ג נוהגין היו בית אבא שהיו נותנין כלי לבן לכובס נכרי שלשה ימים קודם לשבת ושוין אלו ואלו שטוענין קורת בית הבד ועגולי הגת: **גמ׳** מאן תנא נתינת מים לדיו זו היא שרייתן אמר רב יוסף רבי היא דתניא [כ] אחד נותן את הקמח וא׳ נותן [ל] את המים האחרון חייב דברי רבי רבי [מ] יוסי אומר אינו חייב עד שיגבל א״ל אביי ודילמא עד כאן לא קאמר ר׳ יוסי אלא בקמח דבר גיבול הוא אבל דיו דלאו בר גיבול הוא אימא ליחייב לא סלקא דעתך דתניא אחד נותן את האפר ואחד נותן את המים האחרון חייב דברי רבי ר׳ יוסי ברבי יהודה אומר עד שיגבל ודילמא מאי אפר [נ] עפר דבר גיבול הוא והתניא אפר והתניא עפר [ס] מידי גבי הדדי תניא: [ע] ת״ר [פ] פותקין מים לגינה ע״ש עם חשיכה ומתמלאת והולכת כל היום כולו ומניחין מוגמר תחת הכלים [ף] (ע״ש) ומתגמרין והולכין כל היום כולו ומניחין גפרית תחת הכלים [צ] (ע״ש עם חשיכה) ומתגפרין והולכין כל השבת כולה ומניחין קילור ע״ג העין ואיספלנית על גבי מכה [ק] (ע״ש עם חשיכה) ומתרפאת והולכת כל היום כולו אבל אין נותנין חטין לתוך הריחים של מים אלא בכדי שיטחנו מבעוד יום מאי טעמא אמר רבה מפני שמשמעת קול א״ל רב יוסף ולימא מר משום שביתת כלים [ר] דתניא [ו] ובכל אשר אמרתי אליכם תשמרו לרבות שביתת כלים אלא אמר רב יוסף משום שביתת כלים והשתא דאמרת לב״ה אית להו שביתת כלים דאורייתא ומוגמר מאי טעמא שרו משום דלא קעביד מעשה ומינח נייחא מצודת חיה ועוף ודגים דקא עביד מעשה מאי טעמא שרו התם נמי בלחי [ש] וקוקרי דלא קעביד מעשה והשתא דאמר רב אושעיא אמר רב אסי מאן תנא שביתת כלים דאורייתא ב״ש היא ולא בית הלל [ת] לב״ש בין קעביד מעשה בין דלא קעביד מעשה אסור לבית הלל [א״א] דקעביד מעשה שרי והשתא דאמרת דלב״ש אע״ג דלא עביד מעשה אסור אי הכי מוגמר

שביתת כלים[יד] וכי אינו יותר טוב כמו שמפרש רבה שמשמעת הקול ואמי כב״ה[טו] וי״ל דלא שבירא ליה לרב יוסף טעמא דהשמעת הקול כלל ומסתברא ליה טפי לאוקמה כב״ש משום שביתת כלים[טז] וגראה דרבה סבר דטעמא דב״ש לאו משום שביתת כלים הוא אלא סבר דטעמא דב״ש דגזרינן דילמא אתי למעבד בשבת[יז] דאי לרבה נמי טעמא דב״ש משום שביתת כלים למה היה לריך רב יוסף להביא הברייתא והא מתני׳ היא דאסרי בית שמאי משום שביתת כלים[יח] ועוד דאמר לקמן (דף יט.) הני דאי עביד להו בשבת חייב חטאת גזרו בית שמאי עם חשבה משמע דטעמא דבית שמאי משום גזירה ולא משום שביתת כלים[יט] ולרב יוסף לא תקשה אמאי [לא] אסרי בית שמאי טעינת קורה משום שביתת כלים דהתם אתי ממילא טפי מכל הנך דמתניתין ואם תאמר לרבה הך ברייתא דשביתת כלים אמאן תרמייה[כ] ויש לומר דרבה סבר דברייתא דשביתת כלים בית שמאי

אבל בשכר אסור פירוש שכיר יום בד״א בתלוש אבל במחובר אסור ובעיר אחרת בין בתלוש בין במחובר מותר אמר ר״ש בר בהנא בשם רבי אחא בשבת ובאבל ובע״ז הלכה כר״ש בן אלעזר[א] ורבינו תם גמי[ב] כשבנה את ביתו לא סמך על תשובתו ולא רלה להתיר: [ג] ומיהו[ד] בשדה מותר כרשב״ג[ה] דבשדה רגילות לעשות בתריסות ולא בשכירות יום וכשיסרלא אומר לנכרי לתקן מנעלים או לקנות אל יאמר תעשה למחר דל״כ הוי כשכיר יום אלא תעשה לכשתרלה ואם הניח לו נכרי כליו ויודע שכבסן בשבת אסור לנוכסן בשבת דאמר לקמן (קכג.) נכרי שהליק בר בשביל ישראל אסור להשתמש לאורה (תוספות ישנים):

אבל דיו דלאו בר גיבול הוא. והא דאמר בגמרא מדליקין (לקמן דף כג. ושם) כל השמנים יפים לדיו מיבעיא להו לגבל או לעשן[ו] לאו דוקא גיבול אלא אי גיבול היינו עירוב בעלמא ואם תאמר והא מורסן דאמר בפרק בתרא (דף קיח: ושם) דלאו בר גיבול הוא[ז] וקאמר התם ר׳ יוסי ברבי יהודה אינו חייב עד שיגבל[ח] וי״ל דהתם לגבי קמח קאמר דאינו בר גיבול אבל בר גיבול הוא טפי מדיו[ט] ולהכי לא מייתי מייתי הכא אדיו ומכאן קשה על המפרש אהא דאמר בביצה בפרק המביא (דף לב: ושם) קיטמא שרי היינו כשנותנין מים לתוכו לשרוק התנור סביב הואיל ולאו בר גיבול הוא והכא משמע דאדרבה דמידי דלאו בר גיבול הוא חייב טפי אלא יש לפרש קיטמא שרי[יא] מים לשרוק התנור סביביו[יא] וקמ״ל דלא גזרינן שמא יגבל בי״ט:

ומתרפאת והולכת כל השבת כולה. ואם תאמר הא דאמר בפרק שמונה שרלים (לקמן דף קח:) שורין קילורין מע״ש ומניח תחת העין בשבת וא״כ[יב] בשבת נמי שרי להניח ויש לומר דלקמן מיירי באדם בריא ואינו מניח בעין לרפואה אלא תחת העין לתענוג ולכא למיחש לשחיקת סממנים והכא מניח בעין לרפואה ולא שריא אלא מערב שבת[יא]:

אונין של פשתן מאי טעמא שרו. הא דנקיט אונין טפי מדיו וסממנין וכרשינין[יג] משום דהתם פשיטא דליכא מעשה כלל אבל באונין התנור עושה קלת מעשה כשמחממו ועוד דבהנך לא הזכיר כלי אבל גבי אונין הוזכר התנור:

ולימא מר משום שביתת כלים. ואם תאמר למאי דמסיק מאן תנא שביתת כלים דאורייתא ב״ש מאי פריך רב יוסף ולימא מר משום

[מ] [עי׳ תוס׳ ע״ז כא: ד״ה מאי טעמא], [נ] לקמן קנה:, [ס] [ל״ל יוסי ברבי יהודה וכ״ל לקמן קנה:], [ע] [עיירובין כ: וש״ע], [פ] תוספתא פ״ג, [צ] [ברש אלפס וכל״ש ליתא], [ק] [ג״ז שם ליתא], [ר] [מכילתא פרשת משפטים], [ש] [עי׳ בערוך ערך לח ובערך קקרי שהאריך לפרש עניינם קחנו מסם], [ת] הא מני ב״ש היא ולב״ש [א״א] [דף יט.], [יא] [לקמן עג.], [מ] תניהו לה׳ ומד מני לתרוייהו וכיון דלאו גבי הדדי תניהו מדא תניא כל״ל. רש״ל, [נ] [נילה כב:].

תורה אור השלם

1 וּבְכֹל אֲשֶׁר אֲמַרְתִּי אֲלֵיכֶם תִּשָּׁמֵרוּ וְשֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים לֹא תַזְכִּירוּ לֹא יִשָּׁמַע עַל פִּיךָ:

שמות כג יג

הגהות הב״ח

(א) גמ׳ ומאד נותן לתוכו את המים וכו׳ ודילמא לא היא ע״כ:

לעזי רש״י

ניילי״ר [ניאילי״ר]. לגפר (לגלף את המתכת באמצעות גפרית). לוזי״א. רטיה לעין. איימ״א [אי״ם]. חכה.

תוס׳ ישנים

א) ת״ש התם אינו משיש קילור עלמו בתחבושת אלא שורה הקילור בחיים ונגבי דידיה ליכא למיגזר שיודע כי לא המילו לו אלא ע״י שרייה ואחרים סבורין שלרחוץ מים הוא לריך:

רבינו חננאל

אילו ששנינו בברייתא, פותחת מים לגינה בע״ש, והנחת מוגמר תחת הכלים, והנחת גפרית תחת הכלים, כולן מותרין. וכן קילור על העין בע״ש, ואיספלנית על המכה ומתרפאת והולכת בשבת. ואע״ג דקיי״ל כב״ה וב״ה לית להו שביתת כלים, נתינת חטים ברחיים של מים בע״ש להטחן בשבת אסור, דלא אמרו משום שביתת כלי אלא רב יוסף, אבל רבה אמר מפני שמשמעת את הקול, וכוותיה מסתברא.

עין משפט נר מצוה

קלד א מיי׳ פ״ט מהל׳ שבת הלכה טז סמג לאוין סה:

קלה ב ג מיי׳ פ״ג מהל׳ שבת הלכה ב ופ״ו הלכה טז סמג שם טור שו״ע או״ח סימן רנב סעיף ה וסימן רמו סעיף ח:

מוסף תוספות

א. אלמא פסיק כר״ש בן אלעזר דאמר בעירו במחובר דאסור אף בקיבולת והוא הדין בתוך התחום, ולא מיבעיא הבנין עצמו דאסור אלא אף לפסול האבנים ולתקן הקורות ואפילו רחוק מן החומה ואפילו בביתו של עובד כוכבים אסור כיון דלצורך מחובר הוא, דהא במחובר כה״ג פליגי ופסיק הלכה כר״ש בן אלעזר, דאילו לעשות הבנין עצמו אפילו רבנן מודו דאסור דברשות ישראל הוא ולא שרו אף תלוש אלא בביתו של עובד כוכבים כגון כלים לכובס שמתקנם ביד עובד כוכבים. תוס׳ ע״ז כא:

ב. אע״פ שהקל בקיבולת. תוס׳ ע״ז כא:

ג. עובדי כוכבים לבנות בשבת אע״פ שהיו עושים בקבלנות. תוס׳ ע״ז כא:

ד. אע״פ שהלכה כר״ש בן אלעזר בקיבולת מ״מ. תוס׳ ע״ז כא:

ה. דהא סתם לן תנא דמתני׳ כותיה, והטעם מפרש דאריסא אריסותיה קא עביד. תוס׳ ע״ז כא:

ו. אלמא דיו בר גיבול הוא, וי״ל. תוס׳ הלא״ש. (עי׳ שם״מ).

ז. [ד]בעי למימר דעד כאן לא קאמר ר׳ יוסי ב״ר יהודה אלא בקמח דבר גיבול הוא אבל מורסן דלאו בר גיבול הוא אפי׳ ר׳ יוסי ב״ר יהודה מודה, ומסיק דתנא בהדיא אחד הנותן המורסן ואחד נותן לתוכו מים האחרון חייב דברי רבי. תוס׳ הלא״ש.

ח. אלמא אע״ג דמורסן לאו בר גיבול הוא לא מיחייב בנתינת מים. תוס׳ הלא״ש. ט. [ו]אפר. תוס׳ הלא״ש. י. כמו שהוא יבש. תוס׳ מילה לב: יא. לסתום הסדקים של תנור שלא יוציא האור. תוס׳ מילה לב:

יב. מאי אירייא מערב שבת אפילו. תוס׳ הלא״ש.

יג. שהוזכרו תחלה במשנה. תוס׳ הלא״ש.

יד. [ו]א״כ לא אתיא כב״ה. תוס׳ הלא״ש.

טו. [ו]מ״ט אפקה רב יוסף לברייתא מדב״ה ואוקמה כב״ש. יעב״ץ.

טז. מלאוקומא כב״ה מטעמא גרינא דהשמעת קול, [ד]מלתא חדתא [היא] דלא אשכחן בשום דוכתא. פסקי הלא״ש סימן ל״ג. יז. וב״ה לא גזרו. תוס׳ הלא״ש. יח. [ו]הוה ליה למימר כדקא מודית לי דב״ש בית אית להו שביתת כלים. תוס׳ הלא״ש. יט. ואי משום שביתת כלים לאו גזירה הוא אלא איסורא דאורייתא, והך סוגיא מתוקמא כרבה. תוס׳ הלא״ש. כ. אי כב״ה למה לי טעמא דהשמעת קול, וכב״ש נמי לא אתיא מדמפרש לקמן טעמא דב״ש כל מידי דאי עביד ליה בשבת מחייב חטאת גזור בהו משחשיכה. תוס׳ הלא״ש. (ועי׳ מהרש״א).

כא. כגון רחיים. תוס׳ הלא״ש. כב. כלי. תוס׳ הלא״ש. כג. [דהיינו] אונין לתוך תנור וצמר ליורה. תוס׳ הלא״ש.

כד. בשביתת כלים.

רשב״ש. כה. דטעמא דאין נותנין חטים לתוך רחיים של מים אלא כדי שיטחנו מבעוד יום היינו משום שביתת כלים ולא מיתוקמא הברייתא אלא אליבא דב״ש דאילו לב״ה לית להו שביתת כלים, ואין הלכה כאותה הברייתא אלא כב״ה. אור זרוע הלכות ערב שבת סימן כ׳. כו. ומדאמר רב הושעיא דב״ה לית ליה שביתת כלים אידחייא הא דאין נותנין מהלכתא, דב״ש היא. רשב״ש. כז. [ד]מכאן אין ראיה דאיכא למימר. תוס׳ הלא״ש.